

Sygn. akt **IC 792/15**

WYROK

WIMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Koninie, Wydział I Cywilny

w składzie następującym

Przewodniczący: SSR Magdalena Kuś

Protokolant: stażystka Marta Matusiak

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2016 r. w Koninie

na rozprawie

sprawy z powództwa: **A. K.**

przeciwko: **(...) S.A. w S.**

o z apłatę

I. Zasądza od pozwanej **(...) S.A. w S.** na rzecz powoda **A. K.** kwotę **11.200 zł (jedenaście tysięcy dwieście złotych)** z odsetkami:

- od kwoty **3.600 zł (trzech tysięcy sześćset złotych)**, w tym ustawowymi (art. 481 k.c.) za okres od dnia **3.04.2015 r.** do dnia **31.12.2015 r.** oraz ustawowymi za czas opóźnienia za okres od dnia **1.01.2016 r.** do dnia zapłaty z tym, iż w tym ostatnim przypadku nie więcej niż 7 % w skali roku
- ustawowymi za czas opóźnienia od kwoty **7.600 zł (siedem tysięcy sześćset złotych)** za okres od dnia **31.08.2016 r.** do dnia zapłaty z tym, iż nie więcej niż 7 % w skali roku

II. Oddała powództwo w pozostałym zakresie

III. Zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę **1.324,71 zł (jeden tysiąc trzysta dwadzieścia cztery złote siedemdziesiąt jeden groszy)** tytułem zwrotu kosztów procesu

IV. Nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Koninie:

- od powoda kwotę 49,50 zł (czterdzieści dziewięć złotych pięćdziesiąt groszy)

- od pozwanej kwotę 400,50 zł (czteryście złotych pięćdziesiąt groszy)

tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSR Magdalena Kuś

Sygn. akt IC 792 /15

UZASADNIENIE

Powódka A. K. wystąpiła przeciwko (...) S.A. z siedzibą w S. z powództwem o zapłatę kwoty 3.600 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a nadto o zasądzenie kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, iż w dniu 17 maja 2013 r. uległa wypadkowi wskutek zdarzenia drogowego. W wyniku doznanych obrażeń ciała trafiła ona do (...)Szpitala (...)w K., gdzie po przeprowadzonych badaniach rozpoznano u niej stłuczenie głowy oraz kręgosłupa. W związku z obrażeniami ciała doznany wskutek zdarzenia z dnia 17 maja 2013 r powódka korzystała z usług (...) s.c. w K., gdzie po przeprowadzonych badaniach skierowano ją na badania specjalistyczne do poradni ortopedycznej oraz na zabiegi fizjoterapeutyczne w postaci krioterapii, masażu suchego i jonoforezy, którym została poddana w dniach od 17.06.2013 r. do 28.06.2013 r. w NZOZ (...)w B.. Ponadto powódka od lipca do listopada 2013 r. poddała się leczeniu psychiatrycznemu w gabinecie specjalisty psychiatry lek. med. D. O. w K., gdzie zdiagnozowano u powódki powypadkowe zaburzenia lękowe. Pozwana przyznała powódce kwotę 1.400 zł tytułem zadośćuczynienia. Pismem z dnia 24.03.2015 r. pełnomocnik powódki wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 3.600,00 zł z tytułu dopłaty należności wynikającej z art. 445 § 1 k.c. Pozwana do dnia dzisiejszego nie zajęła stanowiska wobec zgłoszonego w stosunku do niej żądania o zapłatę.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew podniosła, iż przeprowadziła postępowanie likwidacyjne w sposób rzetelny, a dokonana wnikliwa analiza całokształtu sprawy skutkowałą wypłatą zadośćuczynienia w wysokości 1.400 zł. Pozwana wyjaśniła, że podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone na etapie postępowania likwidacyjnego, wskazując, iż przy ustalaniu kwoty należnego zadośćuczynienia znaczenie mają rozmiar krzywdy, stopień natężenia cierpień fizycznych i psychicznych, ich długotrwałość, nasilenie bólu, stan ogólnej niezdolności fizycznej i psychicznej, a także wiek. Z załączonej dokumentacji wynika, że wypłacone zadośćuczynienie w pełni pokrywa krzywdę, jakiej doznała powódka. Pozwana z ostrożności procesowej wskazała, iż rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiedzy specjalnej, wobec czego pozwana wniosła o powołanie biegłego na okoliczność doznanych przez powódkę obrażeń oraz dolegliwości z nimi związanych oraz tego jak te dolegliwości wpływały na powódkę.

Pismem procesowym z dnia 11 maja 2016 r. powódka zmieniła powództwo w ten sposób, że wniosła o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki tytułem zadośćuczynienia kwoty 12.600,00 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

- 3.600,00 zł w wysokości 8% w stosunku rocznym od dnia wniesienia pozwu do dnia 31.12.2015 r. oraz w wysokości 7% w stosunku rocznym od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty;
- 9.000,00 zł w wysokości 7% w stosunku rocznym od dnia następnego liczonego od daty doręczenia pozwanej pisma zawierającego zmianę powództwa do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powódka podała, że z uwagi na fakt, iż biegły sądowy specjalista ortopeda – traumatolog lek. med. M. G. określił zakres urazów doznanych przez powódkę w wyniku zdarzenia z dnia 17.05.2013 r. i ustalił wysokość uszczerbku na zdrowiu powódki na 5 %, z kolei biegły sądowy specjalista psychiatra lek. med. M. R. ustaliła wysokość doznanego przez powódkę uszczerbku na zdrowiu psychicznym na 2 % - zmiana powództwa stała się uzasadniona i konieczna. Jego zdaniem adekwatna kwota zadośćuczynienia zasądzona na rzecz powódki winna opiewać na kwotę 12.600,00 zł, obok wypłaconej już powódce w toku postępowania likwidacyjnego kwoty 1.400 zł.

W uzasadnieniu odpowiedzi na zmianę powództwa pozwana ponownie wniosła o oddalenie powództwa, podnosząc, iż Sąd nie może bezkrytycznie przyjmować konkluzji zawartych w opiniach biegłych. Pozwana podkreśliła, iż procentowe określenie uszczerbku na zdrowiu winno pełnić jedynie rolę pomocniczą przy ustalaniu kwoty należnego zadośćuczynienia. Z uwagi na powyższe pozwana podtrzymała swoje stanowisko w zakresie oddalenia powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 maja 2013 r. doszło do kolizji drogowej. Powódka uderzyła głową w zagłówek siedzenia, na którym siedziała.

/dowód: bezsporne/

Trafiła ona do (...)Szpitala (...)w K., gdzie po przeprowadzonych badaniach rozpoznano u niej stłuczenie głowy oraz kręgosłupa. W związku z obrażeniami ciała doznanymi wskutek zdarzenia z dnia 17 maja 2013 r powódka korzystała z usług (...) s.c. w K., gdzie po przeprowadzonych badaniach skierowano ją na badania specjalistyczne do poradni ortopedycznej oraz na zabiegi fizjoterapeutyczne w postaci krioterapii, masażu suchego i jonoferezy, którym została poddana w dniach od 17.06.2013 r. do 28.06.2013 r. w NZOZ (...) w B.. Ponadto powódka od lipca do listopada 2013 r. poddała się leczeniu psychiatrycznemu w gabinecie specjalisty psychiatry lek. med. D. O. w K., gdzie zdiagnozowano u niej powypadkowe zaburzenia lękowe.

/dowód: dokumentacja lekarska powódki, k. 11-22/

Powódka w związku ze zdarzeniem nie była hospitalizowana. W wypadku nie straciła przytomności. Przez pewien czas chodziła w kołnierzu ortopedycznym. Przez okres tygodnia była na zwolnieniu chorobowym. Po powrocie do pracy czuła się rozbita, zmęczona, drażliwa, bała się jeździć samochodem, jeździła autobusem. Z tego powodu udała się do psychiatry. Od psychiatry dostała leki Zomiren, Paroxinor, które brała przez okres 4 miesięcy. W chwili obecnej utrzymuje się u niej lęk o niewielkim nasileniu w sytuacjach zagrożenia na drodze, np. gdy ktoś nagle wyjedzie. Po wypadku jej życie zmieniło się: wcześniej chodziła na ćwiczenia, z czego zrezygnowała, zaprzestała również spotkań towarzyskich, wycofała się społecznie na okres ok. pół roku. W domu czuła się senna, w dzień posypiała, była rozdrażniona, spała z przerwami, czasami miała koszmary, miała mniejszy apetyt.

Pomimo podjętego leczenia, skutki wypadku są przez powódkę odczuwane do dnia dzisiejszego. Odczuwa ona bóle na zmiany pogody. Do dziś korzysta z prywatnych usług fizjoterapeuty. Przyjmuje także leki przeciwbólowe. Powódka w wypadku odniosła również uraz psychiczny. Po zdarzeniu bała się wsiadać do samochodu, budziła się w nocy. Czuła się zmęczona i rozdrażniona.

/dowód: dokumentacja lekarska powódki, k. 12-19, zeznania powódki, k. 58, opinia biegłego sądowego specjalisty ortopedy traumatologa M. G., k. 61-63, opinia biegłego sądowego specjalisty psychiatrii M. R., k. 72-75, akta szkody/

Zgodnie z opinią biegłego sądowego specjalisty ortopedii i traumatologii w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 17 maja 2013 r. powódka doznała urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego i stłuczenia głowy. Po wypadku wystąpiły objawy zespołu bólowego kręgosłupa szyjnego, co wymaga leczenia. Konieczne było leczenie specjalistyczne i rehabilitacja. Leczenie (rehabilitacja) trwało do 3 miesięcy. Przebyty uraz spowodował powstanie długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Procentowy uszczerbek na zdrowiu w oparciu o załącznik do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu (Dz. U. Nr 234 poz. 1974 z 2002 r. wynosi:

-5 % według punktu 94a) za następstwa skrzywienia kręgosłupa szyjnego w postaci objawów zespołu bólowego. Według biegłego ocena w tym punkcie jest uzależniona od stopnia nasilenia objawów bólowych, ruchowych i objawów neurologicznych. Biegły stwierdził, iż stopień nasilenia objawów nie jest duży, nie występują ograniczenia sprawności, stąd ocena minimalna.

Niewątpliwie wypadek i jego skutki były źródłem dolegliwości bólowych. I tak w oparciu o umowną 10* skalę WAS można określić, że w ciągu pierwszego tygodnia ból wynosił 4*, do końca 2 tygodnia obniżył się do 3*, a na koniec trzeciego miesiąca 2*. Biegły nie stwierdził konieczności dalszego leczenia powódki, albowiem nie występują dysfunkcje. Rokowanie jest dobre, albowiem nie doszło do powstania takiego uszkodzenia w obrębie narządu ruchu, aby w przyszłości mogło to być powodem rozwoju dalszych zmian zwyrodnieniowych pourazowych. Pierwotna struktura anatomiczna narządów nie została naruszona.

/dowód: opinia biegłego sądowego specjalisty ortopedii i traumatologii M. G., k. 61-63/

Zgodnie z opinią biegłego sądowego specjalisty psychiatrii M. R. zdarzenie drogowe z dnia 17 maja 2013 r. wywołało u powódki A. K. reakcję lękową, skutkującą lękiem przed jazdą samochodem, zaburzeniami kontroli emocji, drażliwością, wahaniami nastroju i napędu psychoruchowego. Po półrocznym leczeniu psychiatrycznym objawy całkowicie ustąpiły, obecne samopoczucie powódki biegła określiła jako dobre. Na skutek odniesionych obrażeń i występujących objawów psychopatologicznych biegła uznała 2 % uszczerbek na zdrowiu – długotrwały. Wysokość uszczerbku biegła ustaliła na podstawie występowania objawów psychopatologicznych, zdolności do pracy zawodowej, uciążliwości występujących objawów i ich intensywności.

/dowód: opinia biegłego sądowego specjalisty psychiatrii M. R., k. 72-75/

Powódka w chwili zdarzenia miała 34 lat. Była mężatką, posiadała dziecko w wieku 13 lat. Z zawodu jest sprzedawcą. W chwili wypadku zatrudniona była jako kasjer na basenie. Po zwolnieniu lekarskim powódka wróciła do pracy. Skutki przedmiotowego zdarzenia ograniczyły powódce sprawność fizyczną i psychiczną, zarówno w życiu prywatnym, jak i zawodowym.

/dowód: zeznania powódki, k. 58, opinia biegłego sądowego specjalisty ortopedy traumatologa M. G., k. 61-63, opinia biegłego sądowego specjalisty psychiatrii M. R., k. 72-75/

Pozwana decyzją z dnia 31 grudnia 2013 r. przyznała powódce kwotę 1.400 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, wynikające z uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia spowodowanego cierpieniem fizycznym oraz negatywnymi odczuciami psychicznymi będącego następstwem ww. zdarzenia. Pismem z dnia 24.03.2015 r. pełnomocnik powódki wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 3.600,00 zł z tytułu dopłaty należności wynikającej z art. 445 § 1 k.c.

/dowód: akta szkody, decyzja pozwanej z dnia 31.12.2013 r., k. 23, pismo pełnomocnika powódki z dnia 24.03.2015 r. wraz z potwierdzeniem nadania, k. 24-26/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów dołączonych do akt sprawy, akt szkody, opinii biegłych oraz zeznań powódki.

Jako wiarygodne w całości Sąd uznał zeznania powódki, albowiem były one szczere, spójne i logiczne. W zakresie kwestii medycznych korespondowały one z pozostałym materiałem dowodowym. Jedynie w kwestii chwilowej utraty przytomności oraz nieodzyskania sprawności Sąd nie dał im wiary, albowiem pozostają one w sprzeczności z ww. opiniami.

Za wiarygodne sąd uznał dokumenty dołączone do akt sprawy zważywszy, iż żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

Sąd uwzględnił w całości opinie pisemne biegłych sądowych z dziedziny ortopedii oraz psychiatrii. Treść opinii wskazuje bowiem w sposób jednoznaczny na to, że biegli we wnikliwy sposób przeanalizowali okoliczności istotne dla wyników opracowania, a sformułowane przez nich wnioski są zrozumiałe i w logiczny sposób wynikają z ustaleń, które legły u ich podstaw. Opinie biegłych były sformułowane w sposób jasny i czytelny, a ich wywody i wnioski zostały logicznie i precyzyjnie uzasadnione.

Na uwagę zasługuje fakt, iż strony nie zakwestionowały ww. opinii, stąd i Sąd nie znalazł podstaw do ich negowania.

Sąd zważył, co następuje:

Podstawę prawną roszczenia powódki stanowi przepis art. 436 k.c. w zw. z art. 822 k.c. i umową ubezpieczenia OC. Zakres roszczenia określa art. 444 k.c. i art. 445 k.c. Zgodnie z powołanymi przepisami w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, a także jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, sąd może

przysądzić poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (art. 445 § 1 k.c.).

O wysokości zadośćuczynienia, w razie sporu decyduje Sąd przy czym w orzecznictwie jako kryteria wysokości „odpowiedniego” zadośćuczynienia wskazuje się w szczególności: rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpień, wiek pokrzywdzonego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość, stopień winy sprawcy (por. wyrok SN z 20.04.2006 r., IV CSK 99/05, LEX nr 198509).

Należy także podkreślić, iż jednym z kryteriów określających "odpowiedniość" zadośćuczynienia jest jego kompensacyjny charakter (por. m.in. wyrok SN z dnia 28 września 2001 r., III CKN 427/00), musi więc ono przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość, przy utrzymaniu jej jednak w rozsądnych granicach.

Uwzględniając całokształt okoliczności istotnych dla określenia zadośćuczynienia należy uznać, iż zadośćuczynienie dla powódki powinno wynosić 12.600 zł.

Wśród okoliczności przemawiających za powyższym rozstrzygnięciem znajduje się okoliczność wystąpienia łącznie 7 % uszczerbku na zdrowiu. Procentowy uszczerbek na zdrowiu ustalony został w oparciu o załącznik do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu (Dz. U. Nr 234 poz. 1974 z 2002 r.).

Po wypadku u powódki wystąpiły objawy zespołu bólowego kręgosłupa szyjnego, co wymaga leczenia. Konieczne było leczenie specjalistyczne i rehabilitacja. Leczenie (rehabilitacja) trwało do 3 miesięcy. Przebyty uraz spowodował powstanie długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Procentowy uszczerbek na zdrowiu w oparciu o załącznik do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu (Dz. U. Nr 234 poz. 1974 z 2002 r. wynosi 5 % według punktu 94a) za następstwa skręcenia kręgosłupa szyjnego w postaci objawów zespołu bólowego.

Zdarzenie drogowe z dnia 17 maja 2013 r. wywołało u powódki A. K. reakcję lękową, skutkującą lękiem przed jazdą samochodem, zaburzeniami kontroli emocji, drażliwością, wahaniem nastroju i napędu psychoruchowego. Po półrocznym leczeniu psychiatrycznym objawy ustąpiły, obecne samopoczucie powódki biegła określiła jako dobre. Na skutek odniesionych obrażeń i występujących objawów psychopatologicznych biegła uznała 2 % uszczerbek na zdrowiu – długotrwały. Wysokość uszczerbku biegła ustaliła na podstawie występowania objawów psychopatologicznych, zdolności do pracy zawodowej, uciążliwości występujących objawów i ich intensywności.

Powódka w związku ze zdarzeniem nie była hospitalizowana. Przez pewien czas chodziła w kołnierzu ortopedycznym. Po zdarzeniu przez tydzień przebywała na zwolnieniu lekarskim. Wróciła do pracy, mimo występowania objawów bólowych oraz złego samopoczucia. Po powrocie do pracy czuła się rozbita, zmęczona, drażliwa, bała się jeździć samochodem, jeździła autobusem. Z tego powodu udała się do psychiatry. Od psychiatry dostała leki Zomiren, Paroxinor, które brała przez okres 4 miesięcy.

Skutki wypadku były odczuwane przez powódkę w sposób dotkliwy przez okres ok. pół roku. W chwili obecnej powódka odczuwa dolegliwości bólowe przy zmianie pogody. Przyjmuje wówczas tabletki przeciwbólowe.

Powódka na skutek zdarzenia zmieniła swój tryb życia, przestała chodzić na aerobik i ćwiczenia, zrezygnowała z życia towarzyskiego. Podkreślenia wymaga fakt, iż w chwili zdarzenia powódka miała 34 lat, a zatem była osobą młodą. Ponadto powódka w chwili zdarzenia była matką, tym samym jej stan fizyczny i psychiczny przekładał się na relacje rodzinne. Wypadek spowodował zmianę jej aktywności życiowej, a przede wszystkim wpłynął na jej stan psychiczny. Po wypadku jej życie zmieniło się; wycofała się społecznie na okres ok. pół roku. W domu czuła się senna, w dzień posypiała, była rozdrażniona, spała z przerwami, czasami miała koszmary, miała mniejszy apetyt. W chwili obecnej utrzymuje się u niej lęk o niewielkim nasileniu w sytuacjach zagrożenia na drodze, np. gdy ktoś nagle jej wyjedzie.

Należy podkreślić, iż zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 28.06.2005 r., I CK 7/05, LEX nr 153254) „Na rozmiar krzywdy, a w konsekwencji wysokość zadośćuczynienia, składają się cierpienia fizyczne i psychiczne, których rodzaj, natężenie i czas trwania należy każdorazowo określić w okolicznościach konkretnej sprawy. Mierzenie krzywdy wyłącznie stopniem uszczerbku na zdrowiu stanowiłoby niedopuszczalne uproszczenie nieznajdujące oparcia w treści art. 445 § 1 k.c. Nadmienić też trzeba, że kwoty zadośćuczynienia zasądzane w innych sprawach mogą stanowić jedynie wskazówkę dla sądu rozpoznającego daną sprawę, natomiast w żadnym stopniu sądu tego nie wiążą”. O wysokości zadośćuczynienia powinien w zasadzie decydować rozmiar doznanej krzywdy wyrażony stopniem cierpień fizycznych i psychicznych (por. uchwała pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973 r., III CZP 37/73, OSNCP 1974, nr 9, poz. 145, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, OSNC 2005, nr 2, poz. 40). Ze względu na niewymierny charakter krzywdy, oceniając jej rozmiar, należy wziąć pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, w tym: czas trwania i stopień intensywności cierpień fizycznych i psychicznych, nieodwracalność skutków urazu (kalectwo, oszpeccenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, wiek poszkodowanego, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową, postawę sprawcy i inne czynniki podobnej natury (por. wyrok Sądu Najwyższego dnia 18 kwietnia 2002 r., II CKN 605/00, niepubl.). Jednocześnie wysokość zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 1965 r., I PR 203/65, OSPiKA 1966, nr 4, poz. 92), aczkolwiek z drugiej strony w żadnym razie nie powinna być symboliczna. Takie stanowisko znalazło również akceptację w wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu (wyrok SA w Poznaniu z 21.02.2007 r., I ACa 1146/06, LEX nr 446225).

Reasumując, powódka w czasie stosunkowo niegroźnego zdarzenia doznała urazu kręgosłupa szyjnego, stłuczenia głowy, a nadto urazu psychicznego w postaci reakcji lękowej, co skutkowało długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu w postaci dolegliwości fizycznych (bólowych) i psychicznych. Powyższe wpłynęło niekorzystnie na aktywność życiową powódki, w tym ogólną sprawność organizmu, zmusiło ją do ograniczenia aktywności fizycznej, a także wpłynęło na życie społeczne powódki.

W takiej sytuacji w ocenie Sądu łączna kwota 12.600 zł zadośćuczynienia jest adekwatna do okoliczności przedmiotowej sprawy, co w sytuacji wypłaty kwoty 1.400 zł w toku postępowania likwidacyjnego, skutkuje koniecznością zasądzenia od pozwanej na rzecz powódki kwoty 11.200 zł.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w pkt 1 wyroku.

Żądanie dalej idące oddalono, jako wygórowane.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 321 k.p.c. Zgodnie z art. 14 ust. 1 ww. ustawy Zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego (ust. 2).

Należy podkreślić, iż obecne brzmienie przepisu art. 481 k.c. jest odmienne od jego unormowania obowiązującego na chwilę złożenia pozwu. Ustawą z dnia 9.10.2015 r. (Dz.U z 2015 r. poz. 1830) o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw ustawodawca dokonał nowelizacji kodeksu cywilnego w zakresie regulacji art. 359 k.c. i art. 481 k.c. Istotą tejże zmiany było odstępianie od dotychczasowego ugruntowanego nazewnictwa odsetek, które jest zobowiązany zapłacić dłużnik w związku z opóźnieniem w wykonaniu zobowiązania. Ustawodawca do czasu nowelizacji dokonanej wspomnianą ustawą

posługiwał się jednolicie określonym terminem „odsetek ustawowych”. Takie odsetki było należne wierzycielowi co do zasady z racji opóźnienia dłużnika w regulacji zobowiązania. Na skutek zmiany ustawodawca odstąpił od dotychczasowego jednolitego nazewnictwa „odsetek ustawowych” wprowadzając pojęcie odsetek ustawowych (obecny art. 359 k.c.) oraz odsetek za opóźnienie (obecny art. 481 k.c.). Dotychczasowy art. 481 k.c. regulujący wysokość odsetek należnych od osób nie regulujących należności w terminie, a mający zastosowanie w niniejszej sprawie, posługuje się już nie terminem odsetek ustawowych, lecz „odsetek za opóźnienie”. W konsekwencji dokonanej zmiany obecnie w przypadku opóźnienia w wykonaniu zobowiązania dłużnik jest zobowiązany do zapłaty odsetek za opóźnienie. Taka regulacja zgodnie z jednak z przepisami przejściowymi dotyczy jedynie okresu od chwili wejścia w życie ustawy. Taki wniosek znajduje uzasadnienie w treści art. 56 ustawy nowelizującej. Zgodnie z powołanym przepisem art. 56 ustawy do odsetek należnych za okres kończący się przed wejściem w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Natomiast art. 57 ustawy stanowi, iż powyższa zmiana wchodzi w życie w dniu 1.01.2016 r. W konsekwencji orzeczenie o odsetkach w przedmiotowej sprawie musi uwzględniać powyższe zmiany terminologiczne. Wobec powyższego w świetle dokonanych zmian do dnia 31.12.2015 r. wierzycielowi w przedmiotowej sprawie przysługują odsetki ustawowe w dotychczasowym brzmieniu, co uzasadnia odesłanie do art. 481 k.c. w dotychczasowym brzmieniu, natomiast od dnia 1.01.2016 r. wierzycielowi przysługują odsetki za opóźnienie w rozumieniu art. 481 k.c. w nowym brzmieniu. Odsetki należne powódce od pozwanej zasądzone od pierwotnie żądanej kwoty zgodnie z żądaniem od dnia wytoczenia powództwa - 03.04.2015r., z kolei od dalszych 7.600 zł od dnia 31.08.2016 r. Należy zauważyć, iż pismem z dnia 24.03.2015 r. pozwana wezwana została do zapłaty 3.600 zł. Jeśli chodzi o odsetki za czas opóźnienia od kwoty 7.600 zł (rozszerzone powództwo), to Sąd zasądził je od dnia 31.08.2016 r., tj. dnia następnego od doręczenia pisma rozszerzającego powództwo, umożliwiając pozwanej zapoznanie się z pismem strony przeciwnej.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. w zw. z § 2 ust. 1 i § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zasądzając od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.324,71 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na koszty powódki złożyły się koszty opłaty sądowej w kwocie 180 zł, koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł oraz koszty zaliczki na biegłych w kwocie 767,70 zł. Na koszty pozwanej złożyły się koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł. Powódka wygrała w 89% (1.564,70 x 89% - 617 x 11%).

Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Koninie od powódki kwotę 49,50 zł, natomiast od pozwanej kwotę 400,50 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (opłata sądowa od rozszerzonego powództwa).

SSR Magdalena Kuś